Р Е Ш Е Н И Е
№ 3700

гр. София, 03.06.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 8 състав,** в публично заседание на 13.05.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Кристина Алексиева и при участието на прокурора Никова, като разгледа дело номер **3131** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/ във връзка чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс /АПК/

Образувано е по жалба вх. № 8525 от 26.03.2014 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № УП 7080/17.03.2014 г. по описа на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, подадена от Д. З. О., гражданин на С., [дата на раждане] в [населено място], С., по народност арабин, вероизповедание – сунит, семейно положение – неженен, ЛНЧ [ЕГН] срещу Решение № 576/29.01.2014 г. на заместник председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, постановен при съществено нарушение на административно производствените правила и в противоречи с материално правните разпоредби на ЗУБ, поради което се иска неговата отмяна. Инвокират се доводи, че неправилно, независимо от тежката обстановка в С., съгласно чл. 12, ал.2 във връзка с чл. 12, ал.1 от ЗУБ, е отказан статут на Д. О.. В хода на съдебното производство жалбоподателят редовно призован се явява лично и с адв. Д.. Поддържат жалбата и предлагат да се уважи на посочените в нея доводи.

Ответникът по жалбата, редовно призован не изпраща процесуален представител за участие в производството.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, се представлява от прокурор

Никова, която дава становище за неоснователност на жалбата и законосъобразност на оспореното решение на заместник председателя на Д..

Настоящия съдебен състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Видно от данните по делото в началото на месец септември 2013 г. чуждият гражданин е напуснал С., нелегално за Т..На 10.09.2013 г. е задържан от българските гранични власти, тъй като навлиза на територията на Република Б. без разрешение на надлежните органи на властта и не през определените за целта места.

Видно от мотивите на оспорения административен акт, ответникът е приел, че Д. О. не е напуснал родината си по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. Прието, че чуждият гражданин не е посочил релевантни причини, обосноваващи опасения за преследване. Същият е заявил, че не е членувал в политически партии, не е арестуван и съден, нито осъждан и не е имал проблеми с официалните власти в страната по произход. Срещу него не е имало конкретни посегателства и тоя не е преживял никакво насилие. Ответникът в оспорения акт е подчертал, че О. е заявил, че не е имал проблеми и конфликти с никого, включително със сирийските власти, армия и полиция. Не е бил арестуван, съден и осъждан. Направен е извод, че от материалите по административната преписка не се установява спрямо него да е осъществено визираното от ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут.

На следващо място заместник – председателят на Д. е приел,спрямо Д. З. О. не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут. Посочено е, че молителят не е посочил, че е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция. Изрично е посочено, че установената фактическа обстановка не дава основания за административния орган да приеме, че чуждият гражданин не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по смисъла на чл. 9, ал.1 и 2 от ЗУБ.

На следващо място ответникът е приел, че по отношение на жалбоподателя са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал.1, т. 3 от ЗУБ. Независимо от този извод, заместник председателя на Д. е формирал отказ за предоставяне на закрила, като се е позовал на отрицателното становище на Д., която е „възразила” относно възможността за предоставяне на статут на бежанец и субсидиарна закрила. Отказът е мотивиран с подробно цитиране на разпоредбата на чл. 4 от ЗУБ и позоваване на нормата на чл. 12, ал.2 във връзка с ал. 1 от ЗУБ. Допълнително са изложени аргументи, че молителят представлява заплаха за националната сигурност.

В хода на съдебното производство като писмени доказателства са приети представените с административната преписка такива.

По искане на процесуалния представител на жалбоподателя, последният е дал обяснения пред съда, които кореспондират с изложеното по време на интервютата направени в хода на административното производство.

От тези интервюта ответникът е установил следната бежанска история на молителя: Д. З. О. е гражданин на С., арабин, мюсюлманин – сунит. Роден и е живеел в област Х., район Риф Ш., [населено място]. Женен е от 2006 г. Съпругата му, заедно с трите им деца, се намират в С., [населено място] при семейството на майка й и баща й. сочи, че повечето му близки са в С., като майка му е починала. Има двама братя,

които живеят в Б. – А. З. и И. З., които са със статут на постоянно пребиваващи. Жалбоподателят е с начално образование, по професия е шивач. Ш. е дамски и юношески дрехи.
По негови данни не е служил в казарма, защото си е платил и се е откупил легално, поради което не е получавал призовки и повиквателни. Посочва, че не е членувал в политическа партия или организация, но два – три пъти е участвал в демонстрации против режима на Б. А.. Твърди, че цялото градче М. А. е опозиционно и затова е било бомбардирано, и затова е ранен и инвалидизиран. Жалбоподателят разказва, че цялото му село е протестирало против режима на Б. А.,, поради което всеки, който тръгне от градчето и тръгне към големия град бива убиван от въздушното разузнаване. Щом бъдат заловени хора от градчето са арестувани или убивани, без значение дали са изразили опозиционно мнение. От интервюто се установява, че цялото градче на кандидата е било в опозиция и голяма част от хората са били въоръжени и част от Сирийската свободна армия. В този смисъл е имал контакти с въоръжени групировки. Казва, че С. Х. е под контрола на Сирийската свободна армия, но той не е участвал в нея, защото не е служил в редовната армия.
На следващо място в интервюто е посочено, че жалбоподателят е загубил шофьорската си книжка и лична карта при инцидента, при който е пострадал левия му крак. Също така са пострадали и десния му крак, лявата ръка, има белези и по челото. Пет ребра са му счупени. Инцидентът е станал през 2012 г., 20 дни след Коч Байрама, към 15 ноември, ред дома му. Тогава от небето е паднало нещо – ракета, снаряд, бомба, точно не може да каже какво. Лекуван е в подвижна болница. Лекарите са сложили пирон и четири винта на левия крак. Лявата му ръка също е била счупена. Този инцидент е основната причина да напусне С.. Твърди, че опасността от войната е сериозна, защото неговото градче е било редовно бомбардирано от сирийската армия
С оглед събраните по делото доказателства, настоящия съдебен състав на Административен съд – София - град, приема от правна страна следното:
Жалбата на Д. З. О. е подадена до съда, чрез административния орган с вх. № УП 7080 от 17.03.2014 г. в предвидения преклузивен 14 дневен срок от връчване на оспореното решение на 05.03.2014 г, от процесуално легитимирано лице, поради което следва да се разгледа относно нейната основателност.
Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила, при неправилно тълкуване и прилагане на материалния закон, в установената от закона писмена форма и същият е съобразен с целта на ЗУБ.
Оспореното решение е издадено в рамките на общото производство по чл. 72 и сл. от ЗУБ от заместник председателя на Д., видно от Заповед № 03 – 751 от 11.12.2013 г. на председателя на Д. при МС, съгласно компетентността му, уредена в чл. 75 от ЗУБ. Цитираната норма предвижда в срок до три месеца от образуване на производството председателят взема решение за: 1. предоставя статут на бежанец; 2. отказва статут на бежанец; 3. предоставя хуманитарен статут и 4. отказва хуманитарен статут.
В настоящия случай производството е образувано по повод подадена молба за предоставяне на статут рег. № БЦ - 283 от 10.09.2013 г. на Г. - С., изпратена на Д. по реда на чл. 58, ал. 4 от ЗУБ. Желанието за закрила е потвърдено и с молба вх. № 2486 от 26.09.2013 г. по описа на ТЦ – П., на която дата жалбоподателят е и регистриран.
В регистрационния лист е записано, че е [дата на раждане] в С., Х., М. Ал Т.. Самоличността му е установена на базата на представен национален паспорт №[ЕИК],

издаден от С. на 07.09.2004 г. и валиден до 06.09.2010 г. и с декларация по реда на чл. 30, т. 3 от ЗУБ. На 26.09.2013 г. е връчена покана на чужденеца за провеждане на интервю на 02.10.2013 г. в 09,00 часа. На 03.10.2013 г. е връчена втора покана за провеждане на интервю на 28.10.2013 г.
На 10.10.20213 г. е проведено първото интервю с него. С писмо изх. № УП 7080 от 03.10.2013 г. директорът на РПЦ - С. е уведомил директора на Специализирана дирекция „Т" при Д., че Д. З. О. е подал молба за закрила. Отговорът е върнат на 20.01.2014 г., когато е заведен с рег. № Т - 762 на директора на Специализирана дирекция "Т" – Д., с което се уведомява председателя на Д. при МС, че към онзи момент Д. „възразява" да бъде предоставена закрила в Република Б. на жалбоподателя, тъй като представлява заплаха за националната сигурност.
Решаващият орган при Д. при МС е издал Решение № 5453 от 17.10.2013 г., с което на основание чл. 67в, ал. 1 от ЗУБ във връзка с чл. 13 на Регламент (ЕО) № 343/2003 г. на Съвета, е образувал производството за предоставяне на статут в Република Б. на Д. З. О.. То е връчено на адресата си на 28.10.2013 г.
На 11.11.2013 г. е проведено второ интервю с кандидата, за което е съставен протокол, в присъствието на преводач А. М..
На същата дата младши експерт в РПЦ – С. е предложил на директора на РПЦ – С. да се предостави статут на бежанец на жалбоподателя. След получаване становището на Д., Е. Й. – началник отдел „Производство и интервюиране" е дала становище, съгласно новите обстоятелства, на чужденеца да се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.
За актуалната обстановка в държавата по произход на кандидата административният орган е приложил към делото Справка вх. № 01 – 8007 от 03.10.2013 г., изготвена от дирекция "Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд" при Д..
Настоящият съдебен състав като се запозна с представените по делото писмени доказателства и съобрази изложеното от жалбоподателя в административното производство, споделя изводите на ответника, изложени в оспорения акт, че сирийският гражданин отговаря на условията, посочени в чл. 9, ал.1, т.3 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут.
Независимо от посоченото, съдът намира, че оспореното решение е немотивирано относно постановения отказ и в нарушение на материалния закон. Административният орган се е позовал на разпоредбата на чл. 4 от ЗУБ, като цитирал отделни нейни алинеи. След подробен прочит и съпоставка между цитирания текст и съдържанието на чл. 4 от ЗУБ, настоящият съдебен състав установи, че органът се е позовал на ал.3 във връзка с ал.4, които гласят, че чужденец, влязъл в Република Б., за да поиска закрила, или който е получил закрила, не може да бъде връщан на територията на държава, в която са застрашени неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение и/или убеждение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унизително отнасяне или наказание. От правата не може да се ползва чужденец, търсещ или получил закрила, за когото има основания да се смята, че представлява опасност за националната сигурност или който, веднъж осъждан с влязла в сила присъда за тежко престъпление, представлява опасност за обществото. Съгласно системното място на посочената норма, както и че същата съобразена със забраната в чл. 19, ал.2 от Х. на основните

права на Европейския съюз, както и че с нейното съдържание се въвежда принципа non refoulement /забрана за връщане/, залегнал в чл. 4, ал. 3 от ЗУБ, въведен с чл. 33, ал. 1 от Конвенцията за статута на бежанците, който е длъжен да спазва. В конкретното административно производство председателят на Д. е следвало да извърши преценка дали в случай на връщане на чужденеца в страната му произход, той е изложен на опасност от изтезания или друга форма на жестоко, нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Изследване за нарушение на този принцип се извършва въз основа на представените в хода на производството доказателства относно обстановката в страната. В решението са изложени доводи за обстановката в С., но независими от ситуацията там, ответникът позовавайки се принципа non refoulement е приел, че на Д. З. О. следва да се откаже предоставя на статут на бежанец и субсидиарна закрила на основание чл. 12, ал.2 във връзка с ал.1 от ЗУБ.

В посочената норма е предвидено, че статут на бежанец не се предоставя на чужденец (ал.1): 1. за когото има сериозни основания да се предполага, че е извършил деяние, което съгласно българските закони и международните договори, по които Република Б. е страна, е определено като военно престъпление или като престъпление против мира и човечеството; 2. за когото има сериозни основания да се предполага, че е извършил тежко престъпление от неполитически характер извън територията на Република Б.; 3. за когото има сериозни основания да се предполага, че извършва или подстрекава към действия, противоречащи на целите и принципите на Организацията на обединените нации; 4. който се ползва от закрилата или помощта на органи или организации на Организацията на обединените нации, различни от Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците, и тази закрила или помощ не е преустановена и положението му не е установено съгласно съответна резолюция на Организацията на обединените нации; 5. по отношение на когото компетентните органи в държавата по неговото постоянно местоживеене са признали правата и задълженията, произтичащи от гражданството на тази държава. Хуманитарен статут не се предоставя на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че е извършил някое от деянията по ал. 1, т. 1 и 3 или тежко престъпление от общ характер, както и когато е извършил извън територията на Република Б. престъпление, за което българският закон предвижда наказание лишаване от свобода, и е напуснал държавата си по произход единствено с цел да избегне наказателното преследване, освен ако това преследване застрашава живота му или е нечовешко или унизително (ал.2). Следователно в новелата на посочената норма съдържа в себе си предпоставките, при които не се предоставят бежански статут и хуманитарен такъв. От данните по делото, а и в самото решение на заместник председателя на Д. няма изложени данни за наличието на някоя от посочените в ал.1 на чл. 12 отрицателни предпоставки. При това положение административният акт се явява немотивиран и некореспондиращ с представените с административната преписка писмени доказателства.

В чл. 12 не е предвидено да се постановява отказ на молител при наличието на становище „възразява" на Д. или, че лицето представлява опасност за националната сигурност.

Законодателят е предвидил единствено, че предоставено убежище, по смисъла на правото на Европейския съюз, включително и временна закрила може да се отнеме при опасност за националната сигурност в условията на чл. 4, ал.4 във връзка с ал.3 и чл. 17, ал. 4 от ЗУБ, но не и да се постанови отказ от предоставянето на статут на

бежанец и хуманитарен статут на това основание.
В чл. 32 и чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците са предвидени случаите, при които един бежанец може да бъде експулзиран. В ал. 2 и ал. 3 от чл. 32 изрично е посочено, че експулсирането на такъв бежанец (опасен за националната сигурност) може да става само в изпълнение на решение, взето в съответствие с установените законни процедури. Освен при наличие на важни съображения, отнасящи се до националната сигурност, на бежанеца трябва да се даде възможност да приведе доказателства, с които да се защити, както и да обжалва решението и да бъде представен за целта пред компетентните органи или пред лице или лица, специално определени от компетентните органи. Договарящите държави се задължават да предоставят на такъв бежанец достатъчен срок за получаване на разрешение за законно преминаване в друга страна. Договарящите държави си запазват правото да прилагат през този срок такива вътрешни мерки, каквито счетат за необходимо. Следователно и от текста на Конвенцията се установява, че няма въведено изискване да се откаже предоставяне на бежански статут или хуманитарна закрила на едно лице. Нещо повече в представения отговор на Д. не са посочени абсолютно никакви мотиви относно даденото отрицателно становище, с което е нарушено правото на защита на Д. З. О., тъй като същият не е имал възможност да се защити по съответния ред. В този смисъл е и решение от 15.11.1996 г. на Европейския съд по правата на човека по делото Ч. срещу обединеното Кралство, (C. v. the U. K.).
По горните съображения съдът намира, че следва да отмени решение № 576 от 29.01.2014г. на заместник председателя на Д., в частта му, в която е отхвърлена като неоснователна молбата на Д. З. О. за предоставяне на хуманитарен статут. Съдът намира, че като отмени решението, същото следва да бъде върнато на решаващия орган. При разглеждането на молбата за закрила – хуманитарен статут следва да се съобразят указанията на съда относно преценката за наличие на заплахи по чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ в контекста на последните събития и обстановката в държавата на произход. Следва да се анализира последно актуална към момента на разглеждане на молбата (при връщането с настоящото решение) информация относно обстановката в държавата по произход на молителя и да се съобрази постановеното от Съда на Европейския Съюз (голям състав) решение от 17 февруари 2009

година по дело C-465/07 (M. E., N. E. срещу S. van J.), по тълкуването и прилагането на член 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година.
В останалата му част жалбата на Д. З. О. за предоставяне статут на бежанец срещу Решение № 576 от 29.01.2014 г. следва да се отхвърли, а решението да се потвърди, тъй като същото е законосъобразно и настоящият съдебен състав изцяло споделя мотивите на ответника, поради което не следва да се спира обстойно на тях.
Водим от горното

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № 576 от 29.01.2014 г. на заместник председателя на Държавна агенция за бежанците частта му, в която на отказано предоставянето на хуманитарен статут на Д. Захар О..
ИЗПРАЩА в тази част делото като преписка на Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет за ново произнасяне с оглед дадените указания.
ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Захар О., гражданин на С. в останалата й част.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14 – дневен срок от съобщението до страните за неговото постановяване

Административен съдия: